

Bugün Müslümanlar olarak, belki de en büyük gafletimiz; Kur'an'ın ısrarla vurguladığı; en sinsi ve tehlikeli kimseler olarak uyardığı: “Münafıkların ve marazlı insanların” hep dışımızda ve çok başka ortamlarda olduklarını sanmamızdı. Oysa onlar, parazit solucanları veya ergenlik çıbanları gibi hep aramızda ve yanibaşımızdaydı. Münafıklar, sürekli Müslüman toplulukların ve özellikle şeytani güçlerce tehlikeli sayılan İslami oluşumların içinde aranmalıydı. Hatta, bizim yani kendimizin; münafıklaşma ihtimalini hesaba katmamız ve sık sık nefsimizi sorgulamamız lazımdı. Hz. Ömer Efendimizin, münafıkların isimleri kendisine bildirilen sahabeye sık sık başvurup: “Allah aşkına söyle, Ben de münafıklar listesinde var mıyım?” diye sorması, boşuna mıydı! Yoksa –haşariyakârlık ve şaka mı yapmıştı?

Üstelik o zatın bu tavrını: “Baksanıza münafıklar öyle gizlenmesi ve gündeme getirilmemesi gereken bir zümredir ki, Hz Ömer bile kimler olduğunu bilmemekte ve merak etmektedir” şeklinde yorumlayanlar aldanmakta, veya yarasalar gibi konunun karanlıkta kalmasını arzulamaktadır. Çünkü Hz. Ömer'in bu samimi endişesi:

“Sahabe tarafından bilinen malum ve meşhur münafıklar dışında; herkesin mübarek ve muhterem sandığı birçok kimselerin, Hz. Huzeyfe'nin Medine'de bulunduğu halde, öldüklerinde cenaze namazlarına katılmadığını görüp, bunların münafık olduğunu fark etmesinden sonra başlamıştır.

Kaldı ki münafıkların elebaşlarıyla ilgili içinde yüzlerce isim sayılan ciddi eserler yazılmıştır.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin manevi mürşidim dediği Gavsul Azam Abdulkadir Geylani Hazretleri şöyle buyurup uyarmaktadır:

“Münafıkların Allah katında ve Hak dostları yanında hiçbir kıymetleri kalmamıştır. Belki avam halk onları bir şey sanır, oysa hakikat yolcuları nazarında, bunlar uysal görünümlü bir yırtıcıdan farksızdır.

Ey münafıklar, sizin bütün çabanız; Hakkı istismar edip, halka yaranmaktır. Bana düşmanlığınızın sebebi de, maneviyat kaynağı sanılan, kalp lağımınızı deşip dışa

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

akıtmamdır! Oysa ben sizden sivrisinek kadar bile korkmam, çünkü yegâne kuvvet ve kudret sahibi ancak Allah'tır.

Münafıklar, şeytanın insan postuna ve Müslüman kılıfına girmiş uşaklarıdır. Bunlar sadece, Kur'an basiretiyle, iman ferasetiyle ve nübüvvet dürbünüyle fark edilip anlaşılır. Asıl marifet, mü'mini veya kâfiri değil, münafığı tanımak ve halktan bir sürü tabisi ve hamisi olan bu muzır marazlıları topluma tanıtip onları uyarmaktır." (Bak: Fethür-Rabbani vel Feyzül-Rahmani- 61. Meclis Sohbeti)

Asıl ahmaklık Siyonist uşaklığı, ABD ve AB şakşakçılığıdır ve münafıklık; çiftte standart uygulamaktır

Bazı "şaşkın"ların şu "çarpıtmasına" bakın:

Efendim "TSK'yı savunmayın. Onlar Amerikan uşağıdır. Ergenekoncuların çoğu da bunlardandır..."

Peki, iyi de; sizin kahraman sanıp sahip çıktığınız Recep Tayip Erdoğan ve Fetullah Gülen de açıkça Amerikan kuklası, hatta BOP eş başkanı değiller mi? Siyonist gavurlar, ABD ve AB bunlara madalya vermemiş mi? Evet...

O halde ABD uşağı dediğiniz TSK'yı savunmak ahmaklık ise, aynı ABD'nin daha derin kuklası olan ve hizmetkârlığını yapan insanları kahraman sanmak, ahmaklıktan da öte bir münafıklık alametidir!

Kaldı ki her kurum ve kesimde satılık ve sapık insanlar görülebilir. Siyonist uşağı mason hainler sadece orduya değil, partilerden tarikatlara, medyadan sivil organizasyonlara, bürokrasiden okullara, yani her tarafa sızdıkları bir çerçektir.

Bu nedenle "Ordu" gibi "Emniyet Teşkilatı" gibi "Diyanet İşleri Başkanlığı" gibi bütün milli

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

kurumlara sahip çıkmak, ama kirli ve şaibeli kişileri ortaya koymak ve topluma tanıtmak lazımdır.

Kaldı ki, biz iddia ve iftira ettiğiniz gibi, Ergenekoncuları savunmuyor, tam aksine onların masonik bağlantılarını ve dış dayanaklarını deşifre ediyoruz. Ergenekon senaryolarıyla, Türkiye'mizin dibine konulan dinamitlerin gizlendiğine dikkat çekiyor ve uyarı görevimizi yapıyoruz. Bu gerçekler, niçin saptırılmaktadır?

Ama telaşa gerek yok, yarasalar ve yarası olup gocunanlar istemese de güneş doğacak ve herkesin ayarı ortaya çıkacaktır.

Aşağıdaki çok güzel ve mükemmel tespitlerle dikkat çekildiği gibi:

Kur'an'da "mü'minler, Müslümanlar, mücahitler, sadıklar, salihler..." vb. tabiri caizse "yağlı ballı" nitelermeleri üzerimize almaya pek bayılırız da...

"Yahudiler, Hıristiyanlar, münafıklar, akılsızlar, fikirsizler, kafasızlar, sefihler (beyinsizler), sağırlar, körler, dilsizler, kitap yüklü eşekler, dilini sarkıtan köpekler, Hamanlar, Karunlar, Hahamlar, Ruhbanlar" vb. sıfat ve nitelermeleri duyunca arkamıza bakınız...

"Asla bizden bahsetmiyor" diyerek kendimizi aklamaya çalışırız.

Hatta Fetullahçılar gibi; "Bunları artık çok eski tarihlerde kalmış ve örneklerini bulmak zorlaşmış" "donmuş kimlikler" olarak algılarız.

Halbuki hepsinin: "yaşayan kimlikler" ve canlı örnekler olduğu gerçeğini, nedense atlarız..

Bunu anlamak için, Kur'an'da nerede bahsediliyorsa onların “yaptıklarına” bakacağız. Eğer onları biz de yapıyorsak, arkamıza boşuna bakınmayalım, işte o, biz olmaktadır!

Bu kimliklerden en önemlisi de “münafık”tır. Peki, kimdir münafık? Kime münafık diyor Kur'an?

Baktığımızda, münafık tabirinin farklı bir din mensubu olmadığını, “Müslümanların içinde yuvalandığını” görüyoruz. Bunun için Kur'an'da “Müslüman” adı “münafık”ı da kapsıyor.

Şöyle ki: Müslüman iki anlamda kullanılıyor: 1- İçten teslim olan 2- Dıştan teslim olan.

İçten (ğayb ile/ğayben) teslimiyet gösterdikleri için Hz. İbrahim'e ve onun izinden gidenlere Müslüman diyor Kur'an.

Fakat içten teslimiyet göstermedikleri, sadece dıştan İslam'a girmiş göründükleri için bedevilere de “Siz iman etmediniz (içten teslim olmadınız) bari dıştan teslim olduk (Müslüman olduk) deyin” diyor. [1] Bu, Türkiye AB'ye girerse, Batılıların: “Siz Avrupalı olmadınız, bari AB'ye girdik deyin” teklifine benziyor.

Demek ki Müslüman kavramının içinde, hem Mü'minlik (içten teslimiyet) hem de münafıklık (dıştan teslimiyet) birlikte bulunuyor.

Yani Müslüman iki cephesi olan bir kavramdır. Bir yüzüyle Hz. İbrahim'in içtenliğini, diğer yüzüyle münafıkların dıştanlığını ifade ediyor.

Dıştan teslim olanların kim olduğuna baktığımızda, Medine'de İslam'ın yükselmesi ve güçlenmesi karşısında, Sovyet işgalinden sonra bir gecede komünist olan ülkeler gibi, bir gecede İslam'a giren kimi kabileler olduğu görülüyor. Zaten bunların hemen hepsi (bir tek Kureyş hariç) peygamberimizin vefatından sonra irtidat ettikleri biliniyor.

Medine'nin dışında oturan ve güç karşısında dıştan teslimiyet gösterenler olduğu gibi Medine'nin içinde de aynı şeyi yapanlara rastlanıyor. Onlar da dıştan teslim oluyor, peygamberin halkasına giriyor, yanına kadar sokulup yaklaşıyor ve hatta bazı savaşlara bile katılıyor. Bunlara da dıştan teslim olanlar (Müslümanlar) deniyor. Fakat gerçekte içten teslim olanlar (Mü'minler) olunamıyor. Dıştan teslim olduk (Müslüman olduk) demeleri bunun için daha uygun düşüyor.

Peki, bu iç içe geçmiş durumu nasıl tefrik edeceğiz? Yani ayırıcı ölçü neydi?

Öyle ya, bıçak gibi kesip ikisini birbirinden ayırmamızı sağlayacak farkı fark ettiren (el-fâruk/-el furkan) bir ölçü gerekliydi. Kur'an'a baktığımızda 41 yerde “**münafıklar**” tabirinin kullanıldığını görüyoruz. Dikkatle incelediğimizde, “farkı fark ettiren ölçünün” Kur'an'da açıkça verildiğini anlıyoruz: Bunlar **infak ve cihat** tır...

Yani, Hakkın değil, Batılın hakimiyeti için çalışanlar; Müslümanların ve mazlumların değil, Batılı barbarların safında yer alanlar, münafıktır! Bunun gibi, helal kazanıp hayır yolunda harcamak yerine, başkasının sırtından ve özellikle kutsallarını rüşvet verme karşılığında, makam ve menfaat kazananlar, servet ve şöhret sahibi olanlar ise marazlı ve münafık insanlardır!

Kur'an'ın mihver kavramı tevhid/samed ile bağını kurarak söylersek (ki her şey bununla irtibatlıdır); sosyal ve ekonomik birlik ve bütünlükten ayrılarak “**kenz**” (özel hazine) yapmak yani, helal-haram gözetmeyerek ve Allah yolunda sarf etmeyerek mal ve servet yığmak, kendine ayrı küçük tepeler oluşturarak bütün içinde çıkıntılar (tekel) oluşturmak nifak huylarındandır. Ama bunları dağıtmak, bütüne katmak, paylaşmak (infak) ve bütünün mutluluğu, iyiliği, adaleti için çalışmak, topluma zarar veren şeylere karşı gerekirse savaşmak, canını ve malını ortaya koymak (cihat) ise imandır, İslam ahlakıdır.

Demek ki, “**infak**” ile “**nifak**” sözcüklerinin aynı kökten geliyor olmalarından da anlaşılacağı gibi, *münâfiqûn* (münafıklar) ile *munfiqûn* (infak edenler) arasında çok yakın ve fakat aynı zamanda ters bir orantı seziliyor. Yani bir kişide infak arttıkça nifak azalıyor, nifak artıkça da infak azalıyor demektir. Ateşin odunu yiyip bitirmesi gibi, nifak infakı, infak da nifakı yiyip bitiriyor.

Kelime kökünden de anlaşılacağı gibi münafık, Arap tavşanı (jarboa) gibi “**iki yuvası**” (iki sığınağı) bulunan

“**ikiyüzlü**”

bir adamdır. Birinde tehlike gördüğü an diğerine kaçırmaktadır.

Bunun o günkü Medine ortamındaki anlamı; münafık o kimsedir ki rant görünce ön sıralara (protokole) yanaşır, iş infak ve cihada, yani maldan ve candan fedakarlığa gelince ortalıktan kaybolmaktadır.

Bu nedenle tavşan gibi ürkek ve korkak olurlar. Tehlikeyi ve özveriyi gördüklerinde aslan gibi kükreyerek tehlikenin üzerine varamazlar, kuyruklarını kıvrıp tavşan gibi sıvışmaya bakarlar.

Siz hiç belgeselerde tavşanların savaştığını gördünüz mü? Endişe dolu tavırlar... Korkak ve titrek bakışlar... Küçük bir ses duyunca ani bir hareketle çalıkların arasından saklanıp kaçmalar...

Kur'an'da münafık kelimesinin hepsi de Medine ayetlerinde geçiyor. Nüzul sırasına göre infak ile beraber, onunla ters orantılı olarak nifakın da kullanılmaya başlandığını fark ediyoruz.

Bunun böyle olduğunu münafık kelimesinin ilk kullanılmaya başlandığı yerden itibaren nüzul sürecini izlediğimizde de apaçık görüyoruz...

İlk olarak münafık Ankebut suresinde geçiyor. Bu sure Mekke'nin son, Medine'nin de ilk suresidir. Hatta birazı Mekke, birazı Medine diyenler bile vardır. Demek ki Medine'ye gelince (devlete, servete, etikete kavuşunca) nifak da ortaya çıkıyordu.

İlginçtir, münafık kelimesinin ilk geçtiği yer olan Ankebut suresi “**İnsanlar iman ettik demekle bırakılacaklarını mı sanıyorlar**”

diye başlıyordu. Yedekteki

“**ikinci yuvalar**”

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

da Ankebut (örümcek) yuvasına benzetiliyordu. Lütfen düşünerek, üzerinde dura dura (tertil ile) okuyunuz:

“Bazı insanlar ‘Allah’a iman ettik’ der dururlar. Fakat Allah yolunda en küçük bir sıkıntıya katlanamaz, bir eziyete uğradıklarında insanlardan gelen eziyetleri Allah’ın azabı gibi tutarlar. Böylesi tiplerin (müminlere) Rabbinden yardım gelince hemen “Kesinlikle biz sizinle beraberdik” demeye başlarlar. İyi de, Allah’ın insanların içlerinden ne geçirdiğini en ince ayrıntısına kadar bildiğinden haberleri yok mu bunların?

Allah iman edenlerin de münafıkların da kimler olduğunu gösterecek; bundan hiç şüpheniz olmasın...”

[\[2\]](#)

Evet, Allah münafıkların kimler olduğunu gösteriyor (farkı fark ettiriyor, ayırıcı ölçüyü veriyor). Hem de öyle bir gösteriyor ki, birkaç yıl sonraki **“Muhammed”** suresinde (Bedir savaşı öncesi) deşifre edildiklerini görüyoruz. Ana tema yine aynı;
cihat ve infak:

“İman (iddiasında) bulunanlar ‘Savaşa izin veren bir sure neden gelmiyor?’ diyorlardı. Ancak muhkem bir ayet indirilip savaştan bahsedilince ‘kalplerinde hastalık olanların’ tıpkı ölüm baygınlığında olan kimsenin bakışı gibi sana bakakaldıklarını görürsün. Oysa onlara yakışan itaat etmek ve sözlerinin eri olmaktı. Kesin karar gelince Allah’a verdikleri sözün arkasında dursalardı elbette kendileri için daha hayırlı olurdu. Demek ki siz imkân ve iktidara kavuşursanız Allah’ın emrinden uzaklaşıp tekrar yeryüzünde fesat çıkaracak ve akrabalık bağlarını koparacaksınız, öyle mi?” [\[3\]](#)

Yani: *“Cihat, Hak hakim olsun diye çalışmak ve çarpışmak için neden ayet gelmiyor”* deyip duruyordunuz. Şimdi açık ve kesin olarak cihada izin veren ayet gelince yerinizde çakılıp kaldınız.

ma, fakat...”

diyerek mazeretler ileri sürüyorsunuz.

“Onlar bizim yakınlarımız, kendi ırkımız, aynı Arap akrabalarımız”

diye bahaneler uyduruyorsunuz. Ama o eski ve nefislerine esir günleri niye hatırlayıp insafa gelmiyorsunuz? O günlerde ne akraba, ne ırk, ne soydaş dinlemiyordunuz. Yağma, talan, birbirinizi boğazlama ile geçiyordu ömrünüz. O zaman hiç de savaştan kaçmak için bahane aramıyordunuz. Şimdi bu bahaneler de neyin nesi oluyor? Kaldı ki Allah size yağmalayın, talan edin, en yakınlarınızı bile kesip doğrayın demiyor. Tam tersi bunların bir daha olmaması için, bütünün iyiliği, mutluluğu, hak ve adaleti yerleştirmek için savaşmak gerektiğinde çıkın ve mertçe savaşın diyor. Bununla onu nasıl aynı kefeye koyuyorsunuz? Tevhit ve terbiyeden uzak

“A

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

o eski rezil, sefil ve berbat günleri nasıl da unutuporsunuz? (Razî, Kurtubî, İbn Kesir, Zemahşerî, Beydavî)...

“Onlar Allah’ın indirdiklerinden (Kur’ani hükümlerden ve adalet düzeninden) hoşlanmayanlara ‘Bazı konularda sizinle örtüşüyoruz’ diyorlar. (NATO, IMF, AB, Küresellik konusunda müşriklerle birlikte hareket ediyorlar) Allah ise onların gizli gizli ne konuştuklarını çok iyi biliyor...” [4]

Yani: Münafıklar, müşriklere el altından şöyle diyorlar: Allah’a, ahirete, kıyamete inanmak gibi konularda sizinle ayrılıyorsak da; bu Muhammed’in huzurumuzu bozan, akrabaları birbirine kırdıran, ülkede kargaşa çıkaran, gençlerin aklını karıştıran ve ihtilâlcî fikirleri aşıl原因an birisi olduğu konusunda sizinle örtüşüyoruz. Çünkü bizi kendi ırkımızla, kendi akrabalarımızla savaşa çağırıyor. Hatta “terörist” eğilimleri olduğu bile seziliyor. Hiç peygamber böyle yapar mı? Bir peygamber eline kılıç alıp savaşır mı? Allah’a ve ahirete inanmaya, hayırlı işler yapmaya, iyiliğe, güzelliğe çağırırsın; tamam bunları anladık. Ama bu cihat, zekât, infak, müsavat filan da ne oluyor? Evet, bugün de zalim dünya düzenine, siyonizme ve Batı emperyalizmine karşı duran, Hak, adalet ve hürriyeti savunan, İslam kardeşliğini ve insan eşitliğini öne çıkaran davetçilere, çoğu tarikat ve takva ehli geçinenlerin tavrı da, onlardan farklı bulunmuyor!

Muhammed suresinin sonu da çok ilginçtir. Medine’de **“Haydi savaşa!”** sesleri duyulunca daha önce **“protokolde”** ön sıralara oturanların, peygamberin yanına kadar sokulanların, etrafında pervane olanların birden bire kaydardıklarını ve **“mırın kırın”** etmeye başladıklarını görüyoruz. Bunlar ayette geçtiği gibi; kalpleri hastalıklı **“Müslüman münafıklardan”** başkası değildi. İşte Muhammed suresi bunları anlatıyor... Surenin, baştan sona **“cihat”** temasını işledikten sonra **“infak”** çağrılarını ile sonra ermesi de çok manidar:

“Sizler Allah yolunda harcamaya çağrılıyorsunuz, fakat aranızdan kimileri cimrilik yapıyor. Oysa kim cimrilik yaparsa kendine cimrilik yapmış olur. Allah zengindir, yoksul sizsiniz. Eğer yan çizerseniz yerinize sizin gibi olmayan başka bir topluluk getirir...” [5]

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

Ve yine Kur'an'da "münafıklar" (*Münâfiqûn*) diye ayrıca bir sure bile vardır. Buradaki ana tema da yine, çok ilginçtir; infaktır...

Surede münafıkların **"Allah'ın peygamberinin yanındakilere bir şey vermeyin ki dağılıp gitsinler"** dediği hatırlatılır. Oysa göklerin ve yerin hazinelerinin Allah'ın olduğu vurgulanır; şan ve şeref sahibi olduklarını iddia ederek Medine'ye dönünce ayak takımını Medine'den sürüp atacıklarını söyleyerek böbürleneler olduğu hatırlatılır; oysa şan ve şerefin (izzet) Allah'ın, peygamberin ve **"mü'minlerin"** olduğu ve fakat "münafık" takımının bu bilinçten yoksun bulunduğu anlatılır (63/7-8). Müminlerin şan ve şeref sahibi olmak istiyorlarsa bu münafıklardan ayrılarak yapmaları gerekenin ne olduğu özetlenerek on bir ayetlik **"Münâfikûn"** suresi şöyle bitmektedir:

"Ey iman (iddiasında bulununlar!) Ne mallarınız, ne de evlâtlarınız sizleri Allah'ı anmaktan (ve tutkuyla dünyaya bağlanıp Ahireti hatırlayıp hazırlanmaktan) alıkoymasın. Her kim öyle yaparsa kaybeder. Ecel kapıyı çalınca 'Rabbim beni kısa bir süre için ertelesen de herkese yardım etsem, iyilik, güzellik, doğruluk için çalışanlardan olsam' demek istemiyorsanız bugünden tezi yok verdiğimiz rızıklardan karşılıksız harcayın. Ecel kapıyı çalınca Allah hiç kimseyi ertelemez. Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır..." [6]

Yine Hicretin 9. yılındaki Tebük seferi boyunca ve sonrasında nazil olan ve müşriklere ultiमतom (beraet) verilmesi ile başlayan **"Tövbe"** suresi, Mescidi-Dırar (İslami hareketi içten yıkmak ve kâfirlerin işini kolaylaştırmak üzere, hayır ve hizmet kılıflı ayrı bir cemaat ve teşkilat) sahibi eski rahip yeni Müslüman-Münafık İbn-i Selül Ebu Amir'in, Medine'yi işgale çağırdığı dönemin dünya gücü Bizans'a karşı meydan okuma anlamına gelen, 50 dereceye varan sıcaklıktaki otuz bin kişilik İslam'ın izzet ve cesaretini, sadıklarla sahtekârların ayrışma sürecini gösteren **"çöl yürüyüşünü"** konu edinir.

Türlü mazeretler ileri sürerek bu seferden geri duran "münafıklar" en ağır şekilde burada eleştirilir. 129 ayetlik surenin neredeyse tamamında münafıklığın ve korkaklığın âdeti genetiği çözülmektedir. Sözü namus bilme (sıdk/sadakât) adına cesaret, yiğitlik, bahadırılık, erdem ve dürüstlük temaları işlenir. Özellikle son bölümde münafıkların telkinine kapılarak seferden geri duran bir kaç sahabenin nasıl vicdan azabı çekişleri ve tövbenin gerçek örneği haber verilir.

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

Sure boyunca cihat ve infak kaçkını münaflığın nasıl geliştiğini, Müslüman kılıfına nasıl da bürünebileceğini, hatta sahabelerden bazılarını bile nasıl etkileyebileceğini ve nihayet mü'min olmanın ne anlama geldiğini sarsıla sarsıla okuyacaksınız. Müslüman kılıfına bürünmüş bir münafik olmakla, gerçek bir mü'min olmak arasında bocaladığınızın farkına varacak; defalarca **“Galiba ben mü'min değilim, aman Allahım!”**

deyip korkudan Allah'a sığınacak ve secdelere kapanacaksınız..

Daha fazla uzatmayalım...

Bu verdiğimiz örneklerden başka Tahrim, Haşr, Fetih, Nisa ve Ahzap surelerinde münaflıklar isim verilerek anlatılır. Buraları özellikle nüzul sırasına göre okumalıdır. Marazlı tiplerin nasıl da deşifre edildiklerini göreceksiniz. Daha isim verilmeyen birçok yer var ama bunlar Kur'an'ın kime münafik dediğini anlamamız için gayet net bölümlerdir.

Bunların hepsinde de ayrıcı özelliğin **“infak ve cihat”** olduğunu, Müslüman kılıfına bürünmüş münafik ile gerçek mü'minin arasındaki asıl farkı bunların ortaya koyduğunu görürsünüz.

Çünkü münaflıklar üşenerek de olsa namaz da kılarlar. Allah'a ve ahiret gününe inandıklarını söyleyip dururlar. Dini ritüleri (nüsukları) aksatmıyor görünürler hatta gösteriş olsun diye ifrata varırlar. Gayet iyi konuşurlar; inşaallahı, maşallahı dillerinden bırakmazlar. Kılıf kıyafette de gösterişte yarışırlar. Her halleriyle Müslümanların arasındadırlar. Hatta Müslümanlar deyince ilk önce onlar akla takılırlar. Din iman nutukları atmada kimse onlara kavuşamazlar!..

Fakat iki şeyde onları göremezsiniz: cihat ve özellikle de infaktan kaytarırlar. Münaflıklar, rahatlarından ve menfaatlerinden fedakârlığa yanaşmazlar... Ahiret hayatını ve Allah'ın rızasını değil, dünyayı öne alırlar. Dinlerini dünyalarına basamak yaparlar.

Ölçü bu!

Yani candan ve maldan fedakârlık etme söz konusu olunca onlar ortalıkta bulunmazlar. Hatta, mahkeme, hapisane endişesiyle, hemen Avrupa ve Amerika'ya kaçıp adını hicret koyarlar. Oysa Kur'an-ı Kerim canlarıyla ve mallarıyla cihat edenleri anarken, bırakın Müslümanı, **“sâdik**

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

ûn”

tabirini kullanır. Yani sadıklar; sözünün eri olanlar, sözün namusu ile yaşayanlar, Allah deyip de can ve mal söz konusu olunca yan çizip kaçmayanlar, sadakatlerini canları ve malları pahasına ortaya koyanlar...

Kur'an'da münafığın kim olduğuna dair yüzlerce ayeti okuduğumda zihnimde canlanan, belki biraz ağır gelecek ama söyleyeceğim şu oldu: **Münafık sadaka veren, mü'min ise infak edendir!**

Yani **“Müslüman münafıklar”** göstermelik hayırlar, vicdan bastıran yardımlarla yetinir. Her sene hac, umre, mevlide önem verir. **“Müslüman mü'minler”** ise zekât dışında ihtiyaç fazlasını bile Allah yolunda ve cihat amacıyla severek harcayabilmektedir.

Müslüman münafıklar (dıştan teslim olmuşlar) yılda bir kez, ıkına sıkıla, o da kırkta birini verir. Müslüman mü'minler (içten teslim olmuşlar) ise, yılda bir kırkta bir demez, bollukta ve darlıkta, iyi günde kötü günde infak eder, paylaşır, bölüşürler...

Tıpkı Medine'ye gelir gelmez ilk yapılan **“kardeşlik devriminde”** olduğu gibi:

Başta Peygamberimiz olmak üzere Ebubekir, Ömer, Osman, Ali ve Ebuzer'e bakın böyle olduğunu görürsünüz. Bir gecede Müslüman olmuş bedevi kabilelerine, tulekaya ve münafıklara bakın yılda bir kırkta bir diyerek kılı kırk yaran pazarlıklar yaptıklarını, Peygamberimiz ölür ölmez de **“Bunu da vermiyoruz”** diyerek isyan ettiklerini görürsünüz. Bu münafıkların bir özelliği de, sözde hayır ve harcamalarını, hep kendi adamlarına ve reklamı bol olanlara yaparlar. Hakkın hakim olması ve sosyal adaletin sağlanıp herkesin huzur ve refaha kavuşması yolundaki siyasi ve bütünü iyileştirici hizmetlere katılmazlar.

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

Yani münafık sosyal ve ekonomik olarak bir ve bütün oluşa (tevhide) yanaşmaz, kendilerini diğer insanlardan farklı ve ayrıcalıklı görürler. Örneğin sevginin ve barışın şehre harç yapıldığı o büyük “kardeşlik devriminde” aynı inekten süt emen on aileden birisi olmayı asla kabullenemezler. Birliğin, bütünlüğün, kaynaşmanın içine girerse kaybolacağını, sıradanlaşacağını düşünür ve bütünlükten sürekli olarak ayrı durmak isterler. Bunun için bütünden ayrı yerlerde; çiftliklerde, köşklere, burçlarda=burjuvada (aynı kökten!) yaşamayı tercih ederler. Öyle ki Allah’ın verdiği rızık/mülkü ‘yanımdaki ile eşit hale gelirim’ diye paylaşmaktan çekinirler. [7] Bu nedenle “infak kaçkınlıktır.” Bu tipler her yerde, her zaman böyledir. Kur’an da onlara sorar: Allah’ın nimetini inkar mı ediyor bunlar?

[8]

İslami hassasiyetini ve insani haysiyetini kaybetmiş, hidayet ve ferasetleri körelmiş kalabalıklar; tapınacak ve kapılacak adam aradıklarından, ruhları ve huyları uyuştukları için, kâhramanlık taslayan sahtekârlara, fazilet ve fedakârlık satan münafıklara hemen tabi olup, koyu bir taraftarlığa başlarlar. Şeytani güç odaklarından destek almayı, büyük bir marifet ve keramet sayarlar..

Hani o meşhur bir hadisi şerif var ya, ona bir de bu açıdan bakalım.

“Münafığın alameti üçtür: 1- Sözüne yalan katar 2- Vaadini yerine getirmekten kaçır 3- Emanete ihanet etmeye kalkar.” [9]

Yani 1- Açıkça yalancılık ve riyakârlık yapar, kendisinde bulunmayan meziyetlere sahip çıkar, ‘Allah ne derse yapacağım’ diye söz verdiği halde **“İnfak edin, biriktirmeyin, yığmayın** (kenz haramdır)” emrine uymaz. Bu ilahi çağrılarını alttan alır, sıradan bir öğüt sayar. 2- Mülkü/rızık çok olduğu halde, her gün para saydığı, sürekli servet yığıldığı halde, ‘bunları mezara mı götüreceğim, tabi ki fakirin fukaranın hakkı var’ diye edebiyat yaptığı halde, iş vermeye gelince rahatlıkla

“yok”

diyerek kesip atar.. 3- Allah’ın kendisine verdiği rızık/mülkün emanet olduğunu unuttur. Karun gibi ‘üstün deham sayesinde kazandım’ der. Böylece hem emanete ihanet eder hem de yanındakiyle eşit hale geleceği (bütünün parçası olacağı) korkusuyla infaktan sakınıp nimeti inkâr eder ve yalanlar. Yetmez; en büyük emanet olan, “devlet ve millet işlerini yönetme” yetkisini, yani “oy emanetini” zalimlere ve masonik işbirlikçilere, rüşvetle satar.

Yine Hz. Peygamberimiz buyurmuş: **“Münafığın alâmeti Ensar’a buğzetmesi, mü’minin alâmeti ise Ensar’ı sevmesidir.” [10]**

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

Yani münafık kendisi infak kaçkını olduğu gibi, infakı/yardım edeni, paylaşıp, bölüşeni, bütünü gözeteni, bunun için seferber olup gayret göstereni (Ensarı) sevmez. Ona kin besler. ‘Yardım etmeyin ki dağılıp gitsinler’ der. Bütünlük dağılsın ister. Hep ayrı durayım, özel olayım, bütüne tepeden bakayım ister. Oysa mü’min bütünü kollayan, ona karışan, bundan dolayı da seferber olan, infaka/yardıma koşan ve bu uğurda çalışanı da (Ensarı) sevendir...

Görülüyor ki münafığın iflah olmaz hastalığı; mal mülk hırsı, Yahudi ve Hıristiyan taraftarlığıdır. Sevgi ve merhamet yoksunlarıdır. Mal ve mülk hırsı gözlerini kaplamıştır. Gerçekte Allah’a ve ahiret gününe inanmaz, tül-i emel (geleceği garantiye almak için hırsla yığma) sahibi insanlardır. Yalan konuşması, vaadinde durmaması, emanete ihanet yapması ve hep masonların peşinde koşması, yardım edenlerden de hoşlanmaması bundandır...

Dini Ritüelleri (nüsuk) üşense bile yerine getirir. Bu içten teslim olduğundan değil; dıştan getirisi olacağından ve riyakârlığından ileri gelir. Ama mal mülk söz konusu olunca dinle imanla alakası kalmamış gibi hareket etmektedir. Saçının telini göstereni, veya namazı bir vakit terk edeni din dışında görebilir, saray yavrusu evinde yünlü seccadeler üzerinde namaz kıлып, tesbih çekebilir, 24 saat LCD ekran televizyonundan Kâbe’den canlı yayın izleyebilir. Yağlı ballı sohbet toplantılarında “fahri kainât, server-i mevcudât Efendimiz sallallahu aleyhi vesselemin” aılıktan karnına nasıl taş bağladığını anlatan hocaları ağlamaklı ağlamaklı dinleyebilir. Ama onların hocaları “kenz (yığma/biriktirme) haramdır!”

[11]

“Çağdaş Firavun ve Karunların, yani Siyonist sömürü baronlarının şeytan şatosuna taş taşımak ahmaklık ve alçaklıktır” diyemezler. Öylelerinden bunları hiç duyamazsınız. Onlara göre sanki Kur’an’da böyle bir ayet yoktur. Hatta varsa bile “nesh” olmuştur (silinmiş/yürürlükten kalkmıştır)... Bu tipler; kendilerinin, ailelerinin ve tabileri olan bir avuç zümrenin rahatı ve saltanatı hatırına, ülkelerinin, milletlerinin hatta tüm İslam ve İnsanlık âleminin zahmet ve sefalet çekmesine aldırılmazlar. Hatta bu lüks hayatı kendilerinin hakkı sanırlar ve kendilerini Yahudiler gibi seçilmiş ve peşinen affedilmiş tolum sayarlar.

Evet, İslam’a girdiği halde; eşyaya, mala ve mülke, kısaca dünya hayatına bakışını değiştirmeyen Müslümana; cihattan kaçana, infaka yanaşmayana ve dünyalık makam ve menfaat için, din düşmanlarına yarananlara “münafık” dememiz gerekiyor. Bu ayırıcı ölçüyü bize Kur’an-ı Kerim veriyor.

Münafığı başka yerde aramayın; o Müslümanların içinde bulunuyor ve etrafımızda barınıyor!

Yazar Abdullah AKGÜL
25 Temmuz 2009

Bunlar Mekke'de yoksullar. Çünkü Mekke muhalefet, eziyet, işkence, fedakârlık ve bedel yıllarıydı. Ama Medine'ye gelince mantar gibi bittiler. Çünkü Medine iktidar, devlet, servet, beytü'l-mal günleri, ikbal yıllarıydı.

Bugün de aynısı. Medine'de, Kuba'da, Tebük'de aramayın onu. Münafık aramızda, yaşıyor.

Onun kim olduğunun kıstası da, tanımı da, farkı fark ettiren (el-fâruk) ayırıcı ölçüsü de gayet net : **Kur'an; Cihat ve infak kaçkını Müslümana münafık" diyor!**

[\[12\]](#)

Münafıklar hukuken ve siyaseten Müslüman sayılıyor ve ona göre davranılması icap ediyor. Ama hakikatte ve ahirette kâfir sınıfında yer alıyor!.

[\[1\]](#) Hucurât; 14

[\[2\]](#) Ankebut: 29/10-11

[\[3\]](#) Muhammed: 22/20-22

[\[4\]](#) Muhammed: 22/26

[5] Muhammed: 22/38

[6] Münâfikûn; 63/9-11

[7] Nahl; 71

[8] Nahl; 71

[9] Muslim:18

[10] Muslim; 110

[11] Tövbe; 34-35

[12] İhsan Eliaçık / haber10.com